

SJORS

15 juni 1963 VERSCHIJNT WEKELIJKS Nr. 24

van de Rebellenclub

Hoe vinden postduiven hun hok terug?

Het onderzoek van dr. Yeagley

Een goed geoefende postduif wordt in een mand opgesloten, per trein of auto over een afstand van honderden kilometers vervoerd en daarna losgelaten. Zodra dit gebeurd is, vliegt de duif op, cirkelt even rond en begint dan zonder aarzelen de lange terugtocht over onbekend gebied naar zijn eigen vertrouwde til. Het komt voor dat duiven vluchten maken van duizenden kilometers; het record staat waarschijnlijk op naam van een duif, die erin slaagde over een afstand

van bijna vijfduizend kilometer zijn hok terug te vinden.

Het vliegen over grote afstanden is voor mensen geen probleem. Elke dag steken vliegtuigen de wereldzeeën over en landen op vliegvelden, die op de kaart als speldeknopjes staan aangegeven. Andere toestellen maken non-stopvluchten rond de aarde en komen feilloos op hun basis terug. En dan praten we nog niet eens over de vluchten met bemande ruimtevaartuigen. Bij al deze ondernemingen beschikt de piloot over een groot aantal instrumenten, terwijl hij geholpen wordt door een gronddienst, waarbij honderden mensen zijn betrokken. Radio, radar en vele andere hulpmiddelen staan hem ten dienste, hij kan op elk gewenst ogenblik zijn positie bepalen en de te volgen koers uitzetten.

Postduiven kennen al die hulpmiddelen niet. Zij zijn aangewezen op hun eigen kracht en op dat vage iets, dat we instinct noemen. Maar is dát wel zo? Vliegen ze alleen op dat instinct of zijn er nog andere factoren, die hen helpen het hok terug te vinden?

Een van de onderzoekers, die het probleem van de postduif hebben bestudeerd, is de Amerikaan dr. Henry Yeagley. Volgens hem is een postduif gevoelig voor twee invloeden: het magnetisme van de aarde en de breedtegraad. De sterkte van die twee factoren hangt af van de plaats waar men zich bevindt. Wordt een postduif gedurende een bepaalde tijd op een plaats vastgehouden, dan went hij aan de sterkte van die twee invloeden op die plaats. Brengen we hem naar een andere plaats, dan voelt hij zich daar niet op zijn gemak; zodra we hem loslaten, vliegt hij terug naar zijn oude hok.

Dr. Yeagley heeft deze theorie bewezen met een aantal proeven. Om uit te vinden of postduiven gevoelig zijn voor het magnetische veld van de aarde (dat is de kracht, die ook de naald van een kompas steeds naar het noorden doet wijzen) nam hij twintig geoefende duiven en verdeelde die in twee groepen van tien. De duiven van de ene groep kregen aan iedere vleugel een kleine magneet; de duiven van de andere groep kregen aan iedere vleugel een koperen staafje, dat even groot en zwaar was als de magneetjes. Vervolgens werden de twintig duiven op een flinke afstand van hun hok losgelaten. Van de tien duiven die koperen staafjes aan hun vleugels hadden, waren er na twee dagen acht teruggekeerd op hun hok. Van de duiven die magneetjes aan hun vleugels hadden, keerde er maar eén terug; dit dier deed er vier dagen over en kwam doodvermoeid aan.

Hiermee was bewezen dat postduiven gevoelig zijn voor aardmagnetisme. De

duiven die een magneet aan hun vleugels hadden, raakten erdoor van de wijs. Het magnetische veld van de aarde en hun eigen magneten kwamen met elkaar in conflict en daardoor raakten ze de juiste richting kwijt. We mogen hieruit besluiten dat duiven veranderingen van het aardmagnetisme aanvoelen, net zoals wij voelen of bijvoorbeeld het water in een zwembad koud of warm is. Is het water ongelijkmatig verwarmd, dan kunnen we „op het gevoel" de warmste en de koudste plek opzoeken. Zo kan een duif

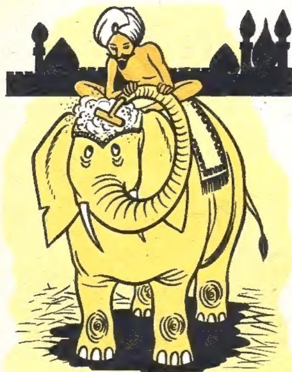
ook op het gevoel terugkeren naar de plaats waar de sterkte van het aardmagnetisme hem prettig aandoet, omdat hij eraan gewend is (zijn hok).

Dit is echter nog niet voldoende om de duif langs de kortste weg naar zijn hok terug te brengen. Er zijn op aarde namelijk veel plaatsen waar het magnetische veld dezelfde sterkte heeft. Daarom moet er nog een tweede factor zijn, waarvoor duiven gevoelig zijn, en dr. Yeagley veronderstelde dat dit de breedtegraad was van de plaats waar hun hok staat. De breedtegraad van een plaats geeft de afstand van die plaats tot de evenaar aan. Plaatsen met dezelfde breedtegraad liggen

dus op een cirkel, die rond de aarde loopt evenwijdig aan de evenaar. Volgens dr. Yeagley wennen duiven aan de bepaalde combinatie van magnetisch veld en breedtegraad, die in hun woonplaats heerst. Zodra ze ergens anders worden losgelaten, vliegen ze terug naar de plaats waar die bepaalde combinatie heerst, hun hok. Ook deze laatste theorie heeft hij met diverse proeven bewezen.

Door de onderzoekingen van dr. Yeagley is er dus licht gekomen in het raadsel van de postduif, maar toch is het probleem nog niet helemaal opgelost. We weten bijvoorbeeld nog niet welk orgaan van de duif op het magnetische veld en de breedtegraad reageert. Sommigen vermoeden dat een wratachtig groeisel in het oog van de duif deze functie vervult. Misschien hebben ook andere vogels dit vermogen in even sterke of nog sterkere mate. Dat zou misschien de geheimzinnige vogeltrek over enorme afstanden kunnen verklaren.

Een Londense dokter schreef eens een recept en natuurlijk was het — zoals meestal het geval is met recepten — onleesbaar. De patiënt, voor wie het bestemd was, gebruikte het een jaar lang als abonnement op de Britse spoorwegen, eenmaal als entreebewijs voor een schouwburg en eenmaal zelfs als toegangsbewijs voor Buckingham Palace. Tenslotte speelde zijn dochter het op het conservatorium, waarvan zij leerlinge was, op de piano en verwierf er een eerste prijs mee...

Scheidsrechter: „Strafschop!"
Speler: „Voor wie, meneer?"
Scheidsrechter: „Voor ons!"

Grappen en grollen

„De maharadja bezit drie zwembaden. Eén is gevuld met warm water, het tweede met koud water en het derde is leeg. Dat is voor diegenen onder zijn vrienden die niet kunnen zwemmen."

„Van de volgende plaat kunnen we u helaas maar een gedeelte laten horen!"

Een man probeerde een lift te krijgen op een stille weg in de Amerikaanse staat Wisconsin. Na een tijdje stopte een auto, waarin twee oude dames zaten. Een van hen draaide het portierraampje omlaag en vroeg of de man soms een bedelaar of een struikrover was. Hij verzekerde haar dat dat niet het geval was. Daarop opende de dame het portier en nodigde hem uit in te stappen. „Ik hoop dat u me niet kwalijk neemt dat ik die vraag heb gesteld," zei ze. „Maar u weet ook wel: je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn!"

„Goed zo! En probeer het nu eens zonder ladder!"

Rossini, de bekende Italiaanse componist, vernam dat een groepje Franse bewonderaars van hem van plan was een standbeeld voor hem op te richten.

„Hoeveel gaat dat kosten?" vroeg de componist.

„Ongeveer tien miljoen francs," was het antwoord.

„Tien miljoen francs?" riep Rossini uit. „Voor vijf miljoen ga ik zelf op het voetstuk staan!"

KAHANAM SPEURDE NAAR DE KIST, DIE NA HET ONGELUK VAN CARLO LAVINI NAAR ROME WAS GESTUURD...

Inspecteur Kahanam

VOOR DUIZEND LIRE MAG U DE HELEBOEL HEBBEN!
MAAR... DAT ZIJN BEROEMDE MUSEUMSTUKKEN!

IK WAARSCHUW ONMIDDELLIJK DE POLITIE! U HEBT DE VERLOREN GEWAANDE SCHATTEN TERUGGEVONDEN!

MAG IK COMMISSARIS SPONSI?
MISSCHIEN KRIJGEN WE EEN BELONING!
POLITIE? DAN GA IK!

HALLO, SPONSI. WÀT?! DE GESTOLEN SCHATTEN TERUGGEVONDEN? IK KOM...
EVEN LATER WERD KAHANAM OPGEBELD DOOR DE COMMISSARIS.

MENEER KAHANAM, ER IS EEN DAME VOOR U!
EVA, JIJ HIER?

IK HEB GEGEVENS OVER LAVINI! HIJ HEET EIGENLIJK KARL STIRNER!
GOED WERK!

WE MOETEN NU EERST NAAR COMMISSARIS SPONSI. HEB JE HET NIEUWS AL GEHOORD?
VAN DIE VONDST? DE HELE STAD SPREEKT EROVER!

...23, 24, 25. ALLES IS ER! ER ONTBREEKT NIETS!

IK WIST WEL DAT ZE HET ZOUDEN TERUGGEVEN. ZE ZOEKEN NAMELIJK IETS ANDERS!

HET ZIJN SMOKKELAARS, DIE KISTEN MET STENEN VERVOEREN. OM DE DOUANE TE MISLEIDEN ZETTEN ZE OP DE KISTEN HET ADRES VAN EEN MUSEUM IN ROME!

TOEN LAVINI DAT ONGELUK KREEG LIEP HUN PLAN FOUT! ZE WILDEN DIE KIST PER SE TERUG HEBBEN! IK VRAAG ME AF WAT ER MET DIE STENEN IS!

VOOR MIJ IS DE ZAAK ROND! DIE STENEN INTERESSEREN ME NIET!
DE ZAAK BEGINT PAS! STEL JE EENS VOOR DAT LAVINI ALIAS STIRNER BETROKKEN WAS BIJ URANIUMSMOKKEL! EVA, WE GAAN MORGEN NAAR ALTBERG IN TIROL!

Het zwarte veulen

IN HET BEGIN VAN DE ACHTTIENDE EEUW KOCHT DE JONGE AVONTURIER DICK TURPIN EEN PAARD EN EEN VEULEN VAN EEN ZIGEUNER EN VROEG LUCY DERRING VOOR HET VEULEN TE ZORGEN. LUCY STEMDE TOE...

IN DE STAL VERZORGDEN LUCY EN WILL HET VEULEN.
TOBY LIJKT OP ZIJN MOEDER. JAMMER DAT HUN MEESTER EEN AVONTURIER IS!
WAAROM? HET LEVEN DAT HIJ LEIDT IS REUZE-OPWINDEND!

JE WEET NIET WAT JE ZEGT! DICK IS MOEDIG EN GOED VOOR DIEREN; MAAR HIJ LEIDT EEN MINDER-WAARDIG LEVEN!

EVEN LATER KWAM EEN KNECHT NAAR HEN TOE.
JUFFROUW LUCY, UW OOM WIL U SPREKEN. KOLONEL BLACKTON IS BIJ HEM OP BEZOEK!

ZOU DIT BEZOEK IETS MET DICK TE MAKEN HEBBEN?
BEST MOGE-LIJK!

EVEN LATER GINGEN LUCY EN WILL DE KAMER VAN HUN OOM BINNEN...
KOLONEL BLACKTON ZEGT DAT JULLIE VANMIDDAG BIJ DE RUÏNE WAREN TOEN DAAR GEZOCHT WERD NAAR DICK TURPIN!
HEB JIJ WELEENS CON-TACT MET HEM GEHAD, MEISJE?

JA, MENEER. MAAR IK WEET NIET WAAR HIJ NU IS. HIJ HEEFT MIJ KORT GELEDEN BELOOFD DAT HIJ ZIJN LEVEN ZOU BETEREN!

IK WEET DAT ZIJ DE WAARHEID SPREEKT, KOLONEL!
IK HOOP HET. HET IN BESCHERMING NEMEN VAN EEN STRUIKROVER IS STRAFBAAR!

TOEN LUCY EN WILL TERUGGINGEN NAAR DE STAL...
DICK VERKEERT IN GROTE MOEILIJKHEDEN, WILL! IK HOOP MAAR DAT HIJ ZIJN BELOFTE HOUDT!

MAAR WILL BEWONDERDE DICK HEIMELIJK...
WE ZULLEN TOBY EENS WAT BEWEGING GEVEN!
GOED!
ZO GAUW IK DE KANS KRIJG GA IK DICK OP-ZOEKEN!

De slavenkoopman van Pompeï

DE GALLIËR KELTON HAD IN DE ALPEN ZIJN ZUS MILJA EN ZIJN BROER UDON BEVRIJD UIT HANDEN VAN ROMEINSE SLAVENJAGERS. ONGELUKKIGERWIJS WAS HIJ ZELF IN EEN DIEPE AFGROND GEVALLEN TOEN HIJ IN GEVECHT RAAKTE MET SOLDATEN VAN DE BERG-PATROUILLE...

ENKELE INWONERS VAN DE STAD COMUM DROEGEN KELTON NAAR HET DAL.

DIT MOET DE VREEMDELING ZIJN DIE ALS EEN LEEUW TEGEN DE SOLDATEN VAN DE BERG-PATROUILLE HEEFT GEVOCHTEN!

JA, DAT VERHAAL DOET IN COMUM DE RONDE. WAAR BRENGEN WE HEM HEEN, NOBILIUS?

18

HET IS NIET MIJN GEWOONTE EEN GEWONDE UIT TE LEVEREN AAN DE SOLDATEN. WE ZULLEN HEM IN MIJN HUIS VERZORGEN. LATER ZIEN WE WEL VERDER!

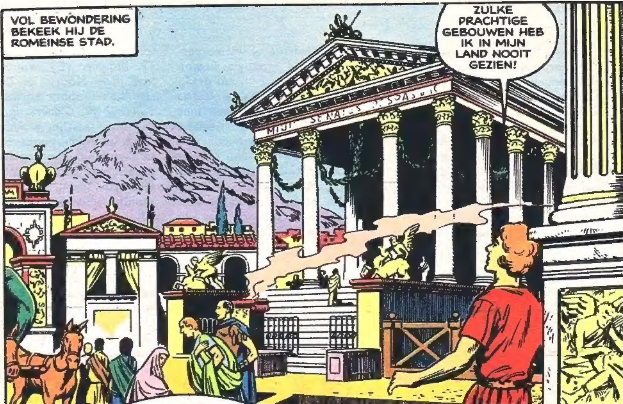
ALS DE SOLDATEN IN DE STAD JE HERKENNEN, KOM JE WEER IN MOEILIJKHEDEN. WEES DUS VOORZICHTIG!

KELTON LIEP NAAR DE STAD COMUM. ZOU IEMAND HEM KUNNEN ZEGGEN WAAR MILJA EN UDON GEBLEVEN WAREN?

DE POORTWACHTERS SCHONKEN GEEN AANDACHT AAN HEM TOEN HIJ DE STAD BINNENGING.

VOL BEWONDERING BEKEEK HIJ DE ROMEINSE STAD.
ZULKE PRACHTIGE GEBOUWEN HEB IK IN MIJN LAND NOOIT GEZIEN!

WEER LATER...
AL DAT RONDHANGEN IN DE STAD IS ZINLOOS. MISSCHIEN ZIJN MILJA EN UDON AL WEER VEILIG NAAR GALLIË TERUGGEKEERD. HEE, WAT IS DAT?

DAAR LOOPT TEX, DE METGEZEL VAN BARSIUS! IK ZAL HEM VOLGEN! HIJ MOET ME VERTELLEN WAAR DE ANDEREN GEBLEVEN ZIJN!

IK KAN HIER GEEN REL VEROORZAKEN, DE STADSWACHTERS ZOUDEN ME DIRECT OPSLUITEN! HA, HIJ LOOPT DIE STILLE STRAAT IN! DAT IS PRACHTIG!

EVEN LATER...
HALT JIJ!
K...KELTON! JIJ HIER?!! MAAR...

WAAR ZIJN MILJA EN UDON? VERTEL OP OF IK ZEG AAN DE STADSWACHTERS DAT JIJ UIT HET LEGER GEDESERTEERD BENT!
IK HEB NIETS MEER MET BARSIUS TE MAKEN! HIJ HEEFT HEN MEEGENOMEN NAAR GENUA! IK...

OP DAT MOMENT VERLIETEN ENKELE SOLDATEN EEN HERBERG...
VERDRAAID, ZIEN JULLIE DIE KNAAP DAAR? IK GELOOF VAST DAT HET DIE VECHTJAS VAN EEN GALLIËR IS!
DIE ANDERE SNUITER KOMT ME OOK BEKEND VOOR! WE NEMEN ZE MEE, WANT IK GELOOF DAT CENTURIO DRUSUS EEN APPELTJE MET ZE TE SCHILLEN HEEFT!

Agnes van Hastenberg (14), Markt 10, Sint-Oedenrode, wil corresponderen met meisjes en jongens van haar leeftijd. Hobby's: fietsen en dansen. • *Sylvia Lemstra, P. W. Leane 3, Winsum (Fr.)*, wil graag het volledige adres van Wim Bijleveld in Medemblik. • *Gerrie Middelburg (13), Teugseplein 4, Deventer*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Overijsel, Gelderland of Drente. Hobby's: zwemmen en schaatsen. • *Wim Middelburg (12), Teugseplein 4, Deventer*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd, liefst in Zuid- of Noord-Holland, Utrecht of Gelderland. Hobby's: voetballen en schaatsen. • *Paulina Eliazar (14), Hollanderstraat 30, Den Haag* en *Ellen Stevens (15), Roggeveenstraat 77, Den Haag*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. Hobby's: muziek en tennissen. • *Elly Theunissen (15)*,

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Leeuwerikstraat 21, Nijmen, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby's: wandelen, zwemmen en foto's van filmsterren. • *Jeanne Vos (18), Hoofdstraat 37, Sprang-Capelle (N.Br.)*, wil corresponderen met een prot. jongen van haar leeftijd, die dezelfde hobby's heeft, namelijk tekenen, muziek en postzegels verzamelen. • *Bé Rook, Kloosterweg 11, Sint-Jans-Klooster (Ov.)* en *Ingrid Zuidert, Voorpoort 19, Vollenhove (Ov.)*, willen corresponderen met twee jongens van veertien jaar of ouder. Hobby's: schaatsen, zwemmen en moderne muziek. • *Joke Burgemeester, Pieter v. Aschstraat 38 B, Rotterdam 8 (Overschie)*, wil corresponderen met een meisje of jongen. Hobby's: foto's van filmsterren en postzegels. • *Omer Deceur (18), Veldstraat 67, Ichtegem, provincie West-Vlaanderen, België*, wil corresponderen met een Nederlands meisje van zijn leeftijd. • *Daisy Vanassche (14), Velodroomstraat 108, Sint-Michiels (Brugge), België*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd in Engeland. • *Marie-Rose Potié (14), Rennersweg 9, Sint-Michiels (Brugge), België*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd in Frankrijk. • *Ria Boomkamp (15), Patrijsstraat 3, Enschede*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Henk Korthouwer (13), Hoofdstraat 132, Santpoort*, geeft tien postzegels voor elk speldje, dat hem wordt toegestuurd. • *Johan en Tjerk Wiggerman, Zonnebloemstraat 18, Groningen*, willen corresponderen met meisjes tussen zestien en achttien jaar. • *Elly Dekker (14), Molendijk 17, Wolfaartsdijk (Zld.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Jan Brouwer, Leerinkstraat 176, Doetinchem*, geeft twintig suikerzakjes voor tien postzegels of een speldje. • *Piet de Roode, Tesselsestraat 124a, Scheveningen*, heeft suikerzakjes, die hij wil ruilen voor postzegels van Indonesië, Nieuw-Guinea, Curaçao, Suriname, Nederlandse Antillen. Hij geeft drie suikerzakjes voor twee postzegels. • *Eefje Versteeg (13), Verbindingsweg 21, Elst (Utr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland of België. Hobby: moderne muziek. • *Ria van Hoof (14), Kranenberg 11, Casteren (N.Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby: sigarebandjes verzamelen. • *Hub Driessen, Weustenrade 77, Klimmen (L.)*, wil corresponderen met een meisje tussen twaalf en veertien jaar, liefst in Groningen of Friesland. Hobby's: postzegels, foto's van filmsterren en sport. • *Tiny Driessen (14), Weustenrade 77, Klimmen (L.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd in Noord- of Zuid-Holland of Duitsland. Hobby's: lezen, schilderen, sport en suikerzakjes verzamelen. • *Nettie Krol (13), Bultsweg 99, Glanerbrug (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Annechienus Kwant (16), Grote Brink 7, Rolde (Dr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van zijn leeftijd in Den Helder. • *Lenie Smits, Haagweg 175, Breda*, wil corresponderen met een meisje of jongen van dertien of veertien jaar. Hobby's: lezen, foto's van filmsterren, suikerzakjes, mondharmonika en mandoline spelen. • *Truus Teeuwen (14), Anjelierstraat 53, Nieuw-Einde, Heerlen*, wil corresponderen met een Indische jongen van haar leeftijd. Hobby: muziek. • *N. Schulte, Kon. Julianaweg 59, Oldemarkt (Ov.)*, doet de volgende aanbieding: ieder die hem tien postzegels stuurt, ontvangt vijfentwintig suikerzakjes of vier plaatswapens. • *M. J. Dirven, Sint-Janstraat 3, Middelburg*, wil suikerzakjes en sigarebandjes ruilen. • *Tonnie Schimmel (15), Rijksstraatweg 290, Haren (Gron.)*, geeft voor suikerzakjes (liefst uit Utrecht, Zeeland of Limburg) sigarebandjes, postzegels en lucifersmerken in ruil. • *Willie van Luik (15), Oost 49, Blaaksedijk*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Willie verzamelt speldjes, suikerzakjes, sigarebandjes en foto's van filmsterren. • *Lenie Goud (13), Oost 13, Blaaksedijk*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Lenie verzamelt speldjes, suikerzakjes en foto's van filmsterren. • *Tineke van Est (11), Burgemeester Popstraat 2, Dinteloord (N.Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in het noorden of zuiden van Nederland. • *Lianne Rijsdijk, Roosendaalsebaan 84, Oud-Gastel (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien jaar, liefst in Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: lezen, zwemmen, schaatsen en foto's van filmsterren. • *Ria van de Meulenhof (14), Huismanshof 7, Helmond*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Fie Zeegers, St. Catharinastraat 69, Ulestraten (L.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van vijftien of zestien jaar in Zuid-Limburg. • *Nellie Segers (14), Kerkweg 35, Veldhoven(N.Br.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Zuid-Holland, Gelderland of in Noord-Brabant. • *Yvonne Groenewoud (13), Scheldestraat 4 II, Arnhem*, wil corresonderen met een meisje of jongen van haar leeftijd, liefst in Gelderland, Utrecht of in Rockanje. • *Alie Knip (14), Burg. v. Royenstraat 63 w, Kropswolde (Gron.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: sport, lezen, natuur, foto's van filmsterren, suikerzakjes, en sigarebandjes. • *Thea Lammertink, Dorpsstraat 83, Enter (Ov.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van veertien jaar in België of Nederland. • *J. W. Zandvoort (10), Beatrixstraat 21, Rijssen (Ov.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: voetballen, speldjes en muziek. • *Andries Doorlag (13), Schoolstraat 14, Vlagtwedde (Gron.)*, wil corresponderen met een prot. jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Gé Doorlag (16), Schoolstraat 14, Vlagtwedde (Gron.)*, wil corresponderen met een prot. jongen of meisje van haar leeftijd. • *Janny Molenkamp (15), Oldenzijlsterweg 15, Oldenzijl (Gron.)*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd. Hobby's: lezen, schaatsen, foto's van filmsterren en zangeressen. • *Mieke van de Water (12), Reinwardtstraat 68, Den Haag* en *Sonja van Thiel-Berghuys (12), Reinwardtstraat 25, Den Haag*, willen corresponderen met meisjes van twaalf jaar. • *Willy IJsendijk (13), Amelandstraat 30, Amsterdam-N.*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen en lezen. • *Max Beinema (15), Gerard van Eckerenstraat 14hs., Haarlem*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd, die postzegels spaart en veel van voetballen houdt. • *Ina Vader (15), Wingerdweg 285 I, Amsterdam-N.*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Marjolijn Kleyn, Kennemerstraatweg 66, Alkmaar*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Suriname. Hobby's: postzegels, lezen en natuur. Marjolijn is dertien jaar. • *Ansje Barbé (12), Amelandstraat 24, Amsterdam-N.*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: schaatsen en zwemmen. • *Christiane Blessenaar (12), Peter Benoîtstraat 12, Schoten-Antwerpen, België*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: knutselen, handwerken en sport. • *François Blessenaar (13), Peter Benoîtstraat 12, Schoten-Antwerpen, België*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hobby's: modeltreinen, lezen en

Vervolg op blz. 26

MUG en MIK

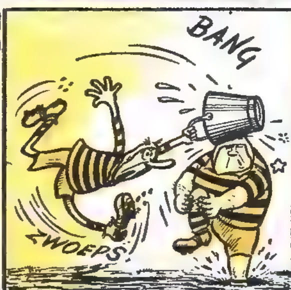

IK HEB BESLOTEN RUGBY TE GAAN SPELEN EN IK GA ME METEEN AANMELDEN!
RUGBY-CLUB

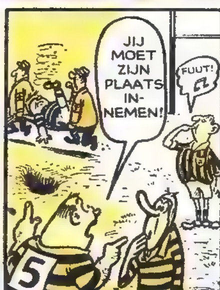

WE ZULLEN U ALS RESERVE OPSTELLEN!
RESERVE?
SELECTIE-COMMISSIE

ALS ER IEMAND GEWOND RAAKT, MOET JIJ INVALLEN!

HEE, BRENG EENS EEN EMMER WATER! ER IS IEMAND GEBLESSEERD!

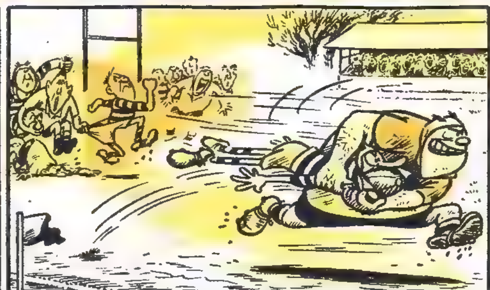

TJONGE, WAT EEN RUW SPEL IS DIT! WAT BEN IK BEGONNEN!

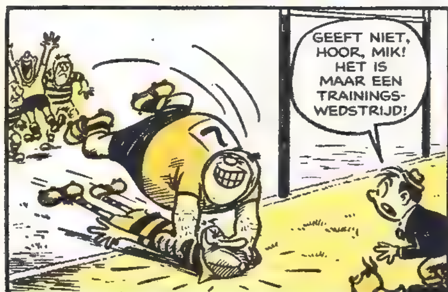

BANG
ZWOEPS

JIJ MOET ZIJN PLAATS IN-NEMEN!
FUUT!

WAT MAAKT DIE BAL GEKKE BEWEGINGEN!

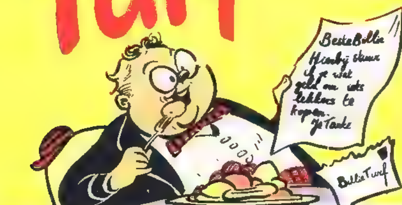

GEEFT NIET, HOOR, MIK! HET IS MAAR EEN TRAININGS-WEDSTRIJD!

ALS DIT EEN TRAININGS-WEDSTRIJD IS, HOE GAAT HET DAN BIJ EEN *ECHTE* WEDSTRIJD TOE?!
UITGANG
KOM HIER MET DIE BAL!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

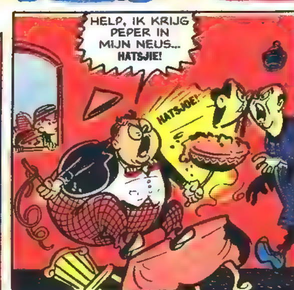

EVEN LATER HAALDEN DE JONGENS BILLIE BIJ EEN WORSTTENTJE WEG...
GA WEG, BILLIE! JE MOET VERMAGEREN EN VAN WORST WORD JE JUIST DIK!

O, IK KRIJG STEEDS MEER HONGER EN ZE LATEN ME GEEN OGENBLIK MET RUST!

WACHT EENS EVEN! ALS IK ME NU EENS VERMOM ALS CHINEES, DAN HERKENNEN ZE ME VAST NIET!
CHINEES RESTAURA

JONGENS, ZIEN JULLIE DIE DIKKE DAAR? IS DAT BILLIE NIET?
HÈ, HÈ, EINDELIJK ETEN!

MAAR BILLIE KON NIET OVERWEG MET DE EETSTOKJES...
NU MOET JE OPLETTEN!
BAH, IK KAN NIET MET DIE GEKKE DINGEN OVERWEG' BRENG ME EEN VORK EN EEN MES EN GAUW EEN BEETJE!

HELP, IK KRIJG PEPER IN MIJN NEUS... HATSJIE!
HATSJOE!

LAAT ME MET RUST! IK HEB NOG GEEN HAP DOOR MIJN KEEL GEKREGEN!
DAT WAS OOK DE BEDOELING!

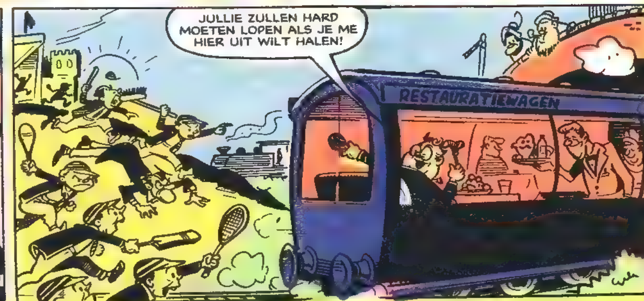

GEEF DE STRIJD MAAR OP, BILLIE' ELKE WINKEL IN HET DORP WORDT BEWAAKT!
EEN TURF GEEFT NOOIT OP, MENEER!
BAKKER

WACHT, IK KRIJG OPEENS EEN IDEE!

DAARBINNEN ZUL JE NIKS EETBAARS VINDEN!
GEEFT NIET! IK HEB GEEN HONGER MEER!
STATION

WAT GA JE IN DIE TREIN DOEN, BILLIE?
O, ZO MAAR WAT ROND KIJKEN!

BILLIE IS NERGENS MEER TE ZIEN. HIJ HEEFT DE STRIJD BLIJKBAAR TOCH OPGEGEVEN!
NEE, DAT HEEFT IE NIET!

JULLIE ZULLEN HARD MOETEN LOPEN ALS JE ME HIER UIT WILT HALEN!
RESTAURATIEWAGEN

Een fantastische vertelling door Dick Gorter

Vrienden in het heelal

Het was avond. Over de uitgestrekte heide viel langzaam de duisternis. De sterren vertoonden zich aarzelend alsof ze niet goed voor de dag durfden te komen en een koele nachtwind stak op. Een eenzame muis haastte zich naar zijn schuilplaats en het was stil.

Op die uitgestrekte heide stond een klein huis met een rieten dak. Bij het huisje stond een schuur, ook al met een dak van riet. In het huis brandde licht en er klonken stemmen.

„Ja, het is bijna zes uur. Zet de radio vast aan, de nieuwsberichten zullen zo aanstonds wel komen."

„Hè, mam, nou ben ik vergeten een schrift te halen," zei een jongensstem.

„Ja, daar had je eerder aan moeten denken. Nu kan het niet meer. Trouwens, je hebt vakantie; waarom heb je een schrift nodig?"

„O, ik wilde wat plaatjes inplakken."

„Nou, dan haal je er morgen maar een."

„. . . hier is de radionieuwsdienst," zei de stem van de nieuwslezer. „President Kennedy en premier Kroesjef. . ."

„. . . kunnen de rimbam krijgen," mopperde de jongen en hij riep: „Zeg, Hans, heb jij misschien een schrift voor me?"

Er kwam geen antwoord.

„Hee, Hans, ben je boven?"

Er werd een deur opengedaan en een stem riep: „Ja, ik ben boven. Wat is er?"

„Ik vroeg of je soms een schrift voor me had."

„Ja, ik heb er nog wel een. Kom maar boven."

De jongen rende de trap op.

„Maar waar heb je een schrift voor nodig, Frans? Ik dacht dat je er genoeg had."

„Ja, dat dacht ik zelf ook, maar ik kom er toch nog een te kort. Zeg, kom je zo beneden? We gaan eten."

„Wat eten we?"

„Sla."

„O, lekker. Zeg, luister eens."

Het gezicht van Hans betrok en hij keek scherp naar een vaas op het tafeltje.

„Wat is er?" vroeg Frans verbaasd.

„Sst. Ik dacht dat. . . dat ik onweer hoorde."

„Dat kan niet. Kijk maar naar buiten, er is geen wolkje te bekennen."

Hij liep naar het raam en schoof het gordijn opzij. „Zie je wel?" zei hij. „Niets."

„Maar ik hoorde het. . . Ik hoorde een soort gebrul, een gedreun."

„Och, misschien een vrachtwagen. Kom, we gaan naar beneden."

Ze stommelden de trap af en gingen de eetkamer binnen.

„. . . tot een topconferentie te laten komen," zei de nieuwslezer. „Verder nieuws: In het oosten van ons land is op een weiland een grote, ronde schroeiplek ontdekt. Struiken waren geblakerd en het water in een nabije sloot was bijna helemaal verdampt. Geleerden staan voor een raadsel. Vermoed wordt dat men hier te maken heeft met activiteiten van bewoners van andere planeten. Iedereen wordt verzocht goed op te letten en bij eventueel onraad dadelijk de politie te bellen. Dit is het einde van deze nieuwsuitzending."

Frans keek Hans aan en haalde zijn schouders op. „Hm. Het zou wat. Activiteiten van bewoners van andere planeten. Ze weten toch dat er op de andere planeten geen leven mogelijk is?"

„De geleerden zijn niet gek," zei Hans. „Als ze denken dat hier wezens van een andere planeet bij betrokken zijn, dan zullen ze daar wel gegronde redenen voor hebben. Anders zeggen ze zo iets niet."

„Ach, nou ja, we gaan eten."

De twee jongens gingen aan tafel zitten.

„Zeg, paps," zei Frans, „wat denkt u ervan?"

Vader schoof nadenkend zijn mes recht. „Och, wat moet ik ervan zeggen? Je weet dat ik zulk soort dingen altijd met een grote zak zout neem. Maar Hans heeft wel gelijk: die geleerden zijn niet op hun achterhoofd gevallen. Van de andere kant kunnen ze zich best eens vergissen; het zijn ook maar mensen. Ik weet het niet..."

Onder het eten bleven ze druk over het voorval praten. „Weet je, we zullen die plek wel op de televisie zien vanavond."

„Ik hoop het maar," zei Hans. „Dit soort dingen vind ik nou echt interessant."

„Bewoners van een andere planeet?" lachte moeder. „Zouden die geleerden denken dat ze met een vliegende schotel op dat weiland geland zijn? Een vliegende schotel, die zoveel vuur uitbraakte, dat het gras en de struiken werden geschroeid en een sloot bijna opdroogde? Kom, wees wijzer, er zijn natuurlijk een paar grappenmakers aan de gang geweest."

Hans gaf geen antwoord, maar at door.

„Misschien wel," zei hij na een tijdje.

„Goed," zei moeder. „In ieder geval wassen jullie straks de vaat af. Dat kun je best eens een keertje doen, het is tenslotte vakantie. Vader en ik gaan vanavond naar de stad, dus jullie zijn alleen thuis. Denk erom dat jullie niet te laat naar bed gaan, hoor. Kijk maar wat naar de televisie of doe waar je zin in hebt. Die planeetbewoners komen heus niet hier, dus je hoeft je er niet druk over te maken."

Aldus werd besloten. Vader en moeder vertrokken kort na het eten en de jongens wasten af.

„En toch geloof ik dat. . ." begon Hans.

„Ach, klets," zei Frans. „Klets en nog eens klets. Klinkklare onzin. Goed voor boekjes met ruimtevaartverhalen, maar niet voor iemand die zijn hersens bij elkaar heeft. Er is toch immers geen leven mogelijk op de planeten?"

„Nee," gaf Hans toe, „niet op de planeten in ons sterrenstelsel. Maar misschien wel. . ."

„Op andere? Ja, dat zou kunnen, maar dan zouden die mensen, ook al reisden ze met de snelheid van het licht, er honderden jaren over doen om hier te komen. Nee, ik geloof er geen snars van."

Ze wasten verder af zonder nog over de kwestie te praten en toen ze klaar waren, zetten ze de televisie aan. Het was bij achten. Er verscheen een omroepster op het scherm, die een overzicht gaf van het programma van die avond. Daarna klonk een gongslag en verscheen de nieuwslezer.

„In het oosten van ons land heeft een boer op zijn weiland een grote, ronde schroeiplek ontdekt," zei hij. „Ook kwam de man tot de ontdekking dat het water van een van de slootjes bijna geheel verdwenen was en dat de grond kurkdroog was. Geleerden, die direct na de ontdekking ter plaatse een kijkje genomen hebben, veronderstellen dat dit het werk is van wezens van een andere planeet."

De film vertoonde de bewuste plek en de boer vertelde hoe hij die morgen tot zijn ontdekking gekomen was. „Ja, kijk, ik ging de koeien melken en ik dacht al: wat ziet dat gras er donker uit, hè, maar ik lette er niet zo op, want het was nog vroeg en zo iets kan gemakkelijk gezichtsbedrog zijn. Maar toen ik dichterbij kwam, zag ik die schroeiplek en ik dacht: Hee, wat is dat? En toen ik even later die sloot zag, zei ik tegen mezelf: Hier klopt iets niet. Toen ben ik meteen naar de politie gegaan."

Er volgden nog wat filmbeelden en toen kwam het volgende onderwerp.

„Zie je wel?" zei Hans. „Er klopt iets niet. Die plek was zo volkomen rond geschroeid, dat kan niet het werk zijn van de een of andere grappenmaker. En hoe wil je verklaren dat die sloot bijna helemaal droog is?"

„Nou ja," zei Frans, „misschien heb je gelijk. Het is inderdaad wel heel erg vreemd. Die cirkelronde plek. . ."

Opeens gaf Hans een schreeuw.

„Wat heb je?" vroeg zijn broer geschrokken.

„Frans! Dat onweer! Dat gedreun dat je hoorde! Straks, vlak voor het eten!"

„Wat zou dat?"

„Begrijp je dat dan niet?" riep Hans opgewonden uit. „Misschien waren dat die geheimzinnige wezens. Hun. . . hun ruimteschip of zo."

„Alle mensen," riep Frans uit. „Alle mensen, je kon weleens gelijk hebben. Ik hoorde een gebulder, net alsof het onweerde. Heel even maar. Ze. . . ze kunnen best hier in de buurt zijn geland."

„Natuurlijk, jò. Kom, laten we gaan kijken."

„Top, doen we," zei Frans geestdriftig en hij sprong op uit zijn stoel. Hij greep zijn jas van de kapstok.

Zo snel ze konden maakten ze zich klaar en gingen naar buiten.

„Waar moeten we eigenlijk heen?" vroeg Hans.

„Ik hoorde dat gedreun achter de heuvel. Misschien is het wel ver weg, bij het bos of zo."

„Bij het bos? O, dat is maar tien minuten lopen. Hè, het is koud." Hij huiverde en trok zijn jas dichter om zich heen.

Na tien minuten bereikten ze de rand van het bos. De maan scheen helder en de sterren prijkten in al hun pracht aan de zwarte hemel.

„Nu moeten we voorzichtig te werk gaan," zei Frans op gedempte toon. „Als er hier iemand in de buurt is, mag die ons niet zien. We zullen van struik tot struik en van boom tot boom lopen. Ik weet een open plek in het bos, een mooie landingsplaats voor een ruimteschip."

„Nu ik er goed over nadenk, geloof ik niet dat we iets zullen vinden," zei Hans. „In huis was ik er bijna zeker van, maar nu lijkt het me zo onwaarschijnlijk als wat."

„Mij eerlijk gezegd ook. Maar we moeten voor de zekerheid toch maar even gaan kijken."

Zo gezegd, zo gedaan. Behoedzaam slopen de twee broers verder het bos in.

„Voorzichtig nu," fluisterde Frans na een tijdje. „Nog één heuveltje en we zijn bij de open plek."

Gebukt gingen ze verder.

„Pas op," fluisterde Frans gespannen. „Ik dacht dat ik wat hoorde. Nee, nee, ik heb me toch vergist. Kom, we gaan verder."

„Hee, zeg, ik ruik iets," zei Hans. „Het is. . . een brandlucht. Zou er misschien tóch. . ."

Voorzichtig keek Frans over de rand van de lage heuvel en hij trok meteen zijn hoofd terug. Zijn gezicht was rood van opwinding.

„Ze zijn er," fluisterde hij. „Ze zijn er. Je had gelijk. Kijk zelf maar."

Hans keek en hij zag „ze". Ze, dat waren vreemd uitziende wezens bij een nog vreemder uitziend ruimteschip, of was dat wel een ruimteschip? De wezens leken op mensen. Ze hadden normale armen en benen. Ze hadden ieder een soort ruimtehelm op, die van boven spits toeliep en voorzien was van een ovaal raampje. Op hun rug droegen ze ronde toestellen vanwaaruit slangen naar de helm liepen. Aan hun handen hadden ze halflange, gele handschoenen en aan hun voeten hoge laarzen met aan de zijkanten een rond embleempje, dat een groen

Vervolg op bladzijde 18

De man in geitevellen

De ware geschiedenis van Robinson Crusoë

In het jaar 1709 verliet de *Duchess*, een houten schip dat zwaar bewapend was in verband met mogelijke aanvallen van piraten, de haven van Bristol op weg naar de Stille Zuidzee. Doel van de expeditie was: verkenningen in het Zuidzeegebied te verrichten. Na een reis van ruim vier maanden ontstond er aan boord gebrek aan drinkwater. Kapitein Woodes-Rogers wist van het bestaan van de Juan-Fernándezeilanden, die in 1563 ontdekt waren door Spaanse zeevaarders, maar de juiste ligging van deze eilanden was hem niet bekend. Na een speurtocht van drie weken kreeg men eindelijk land in zicht. Om zeven uur in de morgen van de eenendertigste januari 1710 werd van het schip een roeiboot neergelaten, waarin twee officieren en zes matrozen naar de kust voeren. Een paar uur later kwamen ze terug met bij zich een voorraad vers drinkwater en een onbekende man.

Het was een grote, gespierde figuur, bruin verbrand door de zon. Zijn lange haren hingen af tot op zijn schouders en hij had een volle, donkere baard. Zijn kleding bestond uit geitevellen en hij sprak Engels met een sterk Schots accent. Zijn naam was Alexander Selkirk. Hij bleek afkomstig te zijn uit Largo in Schotland en vele jaren geleden als stuurman gevaren te hebben op het Engelse schip de *Cinque Ports*.

Op de laatste reis, waarbij Selkirk als stuurman aan boord van de *Cinque Ports* voer, was het schip ettelijke mijlen uit zijn koers geraakt. Men was slaags geweest met enkele Franse en Spaanse piratenschepen en de bemanning was vermoeid en prikkelbaar. De voorraad drinkwater raakte op en toen het eiland Juan Fernández in zicht kwam, begaf een groepje zeelui zich aan land. Vlak nadat de mannen op het schip teruggekeerd waren ontstond er een heftige woordenwisseling tussen kapitein en bemanning. Tweeënveertig zeelieden weigerden de reis voort te zetten en er dreigde muiterij uit te breken. Met beloften van hogere gage en betere behandeling wist de kapitein hen tenslotte te bewegen aan boord te blijven tot het schip de thuisreis had volbracht.

Maar de stuurman en vier anderen bleven bij hun weigering en verzochten aan land gezet te worden. Ze werden in een boot naar het eiland gebracht en daar achtergelaten, nadat men hen voorzien had van stro, musketten met kruit en kogels, messen, waterketels en een bijbel.

Het eiland was woest en onherbergzaam. Soms zetten Franse of Spaanse zeelui voet aan wal om drinkwater en hout in te slaan. Bij die gelegenheid verscholen Selkirk en zijn metgezellen zich in de heuvels, bang als ze waren door de vreemdelingen gevangengenomen te worden en als slaaf naar het vreemde schip gebracht te worden. Ze kwamen pas weer te voorschijn als het schip het anker had gelicht en hoopten intussen dat er eens een Engels schip bij hun eiland zou aanleggen.

Om zich te beschermen tegen de brandende zon bouwden ze hutten van hout, bedekt met bladeren en gras. Er waren nogal wat dieren op het eiland, voornamelijk geiten, afstammelingen van exemplaren, die door Spaanse zeevaarders hier waren achtergelaten. Het menu van de mannen bestond voor het grootste gedeelte uit geitevlees en kreeft.

Na enige maanden werd het eenzame leven voor vier van de mannen te veel. Toen er op een dag een Frans schip voor het eiland verscheen, kwamen ze te voorschijn en lieten zich gevangennemen. Selkirk, die liever wilde wachten tot er een Engels schip zou passeren, had zich als gewoonlijk in de heuvels teruggetrokken. Nadat zijn kameraden vertrokken waren, raakte zijn voorraad munitie al gauw op en hij was nu genoodzaakt voor de jacht op de geiten stukken steen ofwel zijn blote handen te gebruiken. Toen zijn kleren versleten waren, maakte hij van geitevellen nieuwe.

Maar Selkirk had met nog veel meer moeilijkheden te kampen. Het eiland wemelde letterlijk van wilde katten en ratten. Ook zij stamden af van dieren die via Spaanse schepen aan land gekomen waren. Van de katten, die zich hoofdzakelijk in de bossen ophielden, had hij weinig last; de ratten daarentegen vormden een doorlopende bedreiging. Zij drongen in zijn kampement binnen, vraten zijn voedsel en kleren op en als hij sliep knabbelden ze zelfs aan zijn voeten. Om van deze plaag verlost te worden lokte hij met behulp van stukken geitevlees de katten naar zijn kamp. Deze dieren werden al gauw zo mak, dat ze zich in groten getale bij hem ophielden. Intussen bewezen ze hem een grote dienst door de ratten te verdelgen.

Op deze manier hield Alexander Selkirk zich vier jaar lang in leven. Toen verscheen op zekere dag het schip de *Duchess* bij het eiland. Spoedig na zijn aankomst in Londen ontmoette hij de schrijver Daniel Defoe en vertelde hem zijn avonturen op het eenzame eiland. Op aandringen van Defoe maakte hij uitgebreide aantekeningen van zijn belevenissen, welke Defoe gebruikte bij het samenstellen van het boek „Leven en avonturen van Robinson Crusoë".

Een paar jaar later werd dit boek uitgegeven en het had meteen een enorm succes. De critici waren enthousiast, al beweerden sommigen van hen dat Defoe alles van begin tot eind verzonnen had Natuurlijk komt een deel van het verhaal voor rekening van Defoes verbeelding, maar het staat vast dat het boek „Leven en avonturen van Robinson Crusoë" zijn ontstaan dankt aan de belevenissen van de Schotse zeeman Alexander Selkirk.

Vriénden in het heelal

Vervolg van bladzijde 15

licht uitstraalde. Ze waren gekleed in een oranjekleurig ruimtepak, dat nauw om hun lichaam sloot. Het ruimteschip was een grote, ronde bol, zilverachtig van kleur en met een geweldige, ronde uitlaat.

„Die ronde uitlaat. . . en die ronde schroeiplek op dat weiland . . Zie je wel?" fluisterde Hans. „Wezens van een andere planeet."

„Wat een kolossale bol is dat ruimteschip," zei Frans bewonderend. „Enorm. Dat ding is zeker dertig meter hoog. Kijk, er zitten van boven ramen in. Zie je wel, in het midden zit een hele gordel van glas rondom het schip."

„Wat doen we nu?" vroeg Hans.

„Niks. Wat moeten we doen? We weten niet eens of die wezens gewapend zijn. En ook niet of ze ons vriendelijk gezind zijn of niet."

„We kunnen hier toch niet blijven liggen?"

„Nee, dat kan ook niet. Weet je, we gaan gauw even naar huis. Ik haal mijn fototoestel om opnamen te maken. Als we dit straks vertellen, gelooft niemand ons. Alleen met foto's kun je het bewijzen."

„Oké. Ik ga met je mee," zei Hans.

Zo voorzichtig als ze maar konden kropen ze van de heuvel af en liepen het bos uit. Op de hei zetten ze het op een lopen en in vijf minuten bereikten ze hun huis. Hijgend stormden ze de kamer binnen.

„Waar is mijn fototoestel?" riep Frans opgewonden. „Hè, waar is dat ding nou? Als je het nodig hebt, is het er niet. Straks zijn ze weg en dan kunnen we niet bewijzen dat we ze gezien hebben."

Zenuwachtig zochten ze in de kasten, keken onder de stoelen en haalden de laden van het dressoir ondersteboven. Opeens riep Hans: „Ik heb hem. Hij is hier."

„O, gelukkig. Nu moeten we maken dat we weer bij dat ruimteschip komen en opnamen maken, anders zijn die wezens misschien al weer weg."

„Dat fototoestel heb je niet nodig," zei een stem.

„Niet nodig," begon Frans, „en je zei zelf dat we. . ."

„Dat zei ik niet," beet Hans hem toe. „Ik. . ."

„Dat klopt," zei de stem. „Dat zei ik."

De kamerdeur ging open en een van de wezens uit het ruimteschip stapte naar binnen. Verstard bleven de jongens staan en staarden de man aan. Een tweede volgde.

„Jullie nemen geen foto's," vervolgde de onbekende. „Wij gaan straks weg en komen voorlopig niet meer terug."

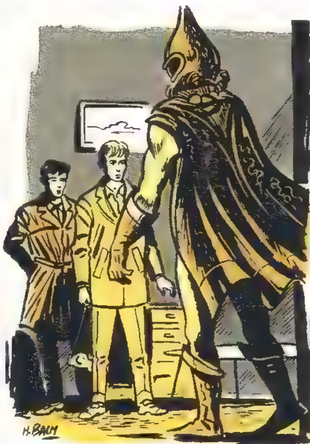
„Wie. . . wie bent u? En wat doet u hier?" stamelde Hans, die het eerst zijn positieven bij elkaar had.

De vreemde man lachte even. Doordat het licht van de huiskamerlamp werd weerkaatst in het raampje van zijn helm konden de jongens zijn gezicht niet goed zien. Wel zagen ze dat hij atletisch gebouwd was.

„Wie ik ben? Mijn naam zegt jullie toch niets, maar ik wil hem wel zeggen. Ik heet Kolma en dit is mijn collega Meori. Wij zijn de piloten van het ruimtevaartuig, dat jullie hebben bespied."

„Hoe weet u dat?"

„Hoe wij dat weten? Wij hadden

De deur ging open en een van de wezens uit het ruimteschip stapte naar binnen.

jullie al gezien toen je van huis vertrok. Daar hebben wij onze instrumenten voor."

„Maar hoe wist u dat wij van plan waren om. . . om foto's te nemen?"

„Dat hebben we gehoord. We konden jullie gesprek duidelijk volgen."

De jongens vielen van de ene verbazing in de andere.

„Wij gaan straks weg, zoals ik al zei," hernam het wezen, dat Kolma heette, „en we komen voorlopig niet terug. We zijn ontdekt, niet alleen door jullie, maar we hebben ook die TV-uitzending gezien en we vinden dat het tijd wordt om terug te keren naar ons thuis."

„Waar. . . waar is dat thuis?" vroeg Frans.

Kolma glimlachte. „Je begrijpt wel dat ik jullie dat niet kan vertellen. We zijn hier op aarde gekomen om een onderzoek in te stellen. We zijn tot de ontdekking gekomen dat de aardbewoners bijzonder intelligent zijn en dat de ontwikkeling van de techniek, vooral wat die van lucht- en ruimtevaart betreft, een stormachtig verloop heeft gehad. Er hebben al verschillende aardbewoners in een ruimtescheepje om de aarde gecirkeld. Ik zou niet graag in zo'n aards bouwsel zitten, want het is allemaal nog erg riskant. Maar ja, diezelfde ontwikkeling hebben wij ook gehad. Wij hebben dezelfde tegenslagen en successen doorgemaakt en we hebben nu supersnelle ruimteschepen, die meer dan driemaal zo snel als het licht kunnen gaan. We hebben vertrouwen in de aardbewoners. Alleen. . . als ze maar eens leerden die kleine ruzies en onenigheden opzij te zetten, dan zou de techniek een grote stap voorwaarts kunnen doen door de samenwerking van de verschillende landen. Nu leven jullie in de angst voor de atoombom en verspillen miljoenen aan doelen, die volkomen nutteloos zijn. Ik wil maar zeggen: als alle geleerden zich zouden bezighouden met de ruimtevaart, dan zouden de aardbewoners binnen twee jaar naar Mars, Venus en andere planeten kunnen reizen."

Kolma zweeg even. Toen zei hij: „Wij wachten op de bewoners van de aarde. Wij zullen op hen blijven wachten totdat hun technische ontwikkeling net zo groot is als de onze nu, totdat ze in staat zullen zijn met ruimteschepen het heelal te doorkruisen. Dan doen we met hen mee."

Hij stak zijn hand uit en vervolgde: „Ik neem nu afscheid van jullie. Ik neem afscheid, maar ik hoop dat ik jullie eens in de onmetelijke ruimte van het heelal kan ontmoeten. Het ligt aan jullie en aan alle aardbewoners.

Veel succes, heel veel succes. En laten we hopen tot binnenkort. Ik reken op jullie en op alle jonge mensen van deze planeet."

Toen sloot hij de deur achter zich. De jongens keken de beide mannen na tot ze door de duisternis waren opgeslokt.

Een kwartier later vulde een dof gedreun de lucht. De jongens keken elkaar veelbetekenend aan. „Hun ruimteschip," zei Frans. Hans knikte.

Een klein lichtend puntje werd boven het bos zichtbaar. Het gedreun van de motoren was duidelijk hoorbaar. Pijlsnel schoot het lichtje omhoog en verdween uit het gezicht.

Zwijgend en onder de indruk van alles wat ze gehoord en gezien hadden tuurden de jongens naar de donkere avondhemel.

„We hebben vrienden," zei Frans fluisterend. „We hebben vrienden, daarbuiten in het heelal! Ze wachten op ons! We mogen ze niet teleurstellen!"

Bijzondere borden...

Het verkeer wordt de laatste jaren steeds drukker en als gevolg daarvan verschijnen er langs de wegen steeds meer verkeersborden. Tussen al die mag- en moetborden, waaraan we uit gewoonte vaak niet erg veel aandacht schenken, zijn er verscheidene die opvallen; dat komt ófwel doordat ze heel weinig voorkomen, ófwel doordat ze volkomen overbodig en nutteloos zijn. Ja, nutteloze borden zijn er ook. Kijk maar eens naar de tros verkeersborden rechts onderaan op deze bladzijde, die te vinden is op een brug in Kyushu (Japan). Per dag passeren achttienduizend voertuigen deze brug; als een automobilist de borden goed zou willen bekijken, zou hij moeten stoppen, maar dat mag niet, want de maximumsnelheid is veertig kilometer per uur en de minimumsnelheid dertig... Om te begrijpen wat er verder allemaal mag en niet mag is een grondige studie nodig. Arme Japanners!

Maar dichter bij huis vinden we evengoed borden, die overbodig zijn. Op deze bladzijde hebben we er een paar bij elkaar gezet, samen met enkele borden die weinig voorkomen.

STILTE ALSTUBLIEFT. EEN NIEUW DUITS VERKEERSBORD, TE VINDEN IN DE BUURT VAN ZIEKENHUIZEN.

OVERSTEKENDE EENDEN. EEN NIET OFFICIEEL BORD AAN DE VAN-MIEREVELTLAAN IN DELFT.

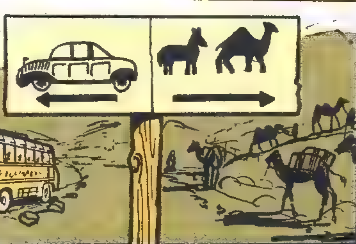
PUZZEL. EEN TROS VERBODS- EN AANWIJZINGSBORDEN IN EEN ARNHEMSE STRAAT.

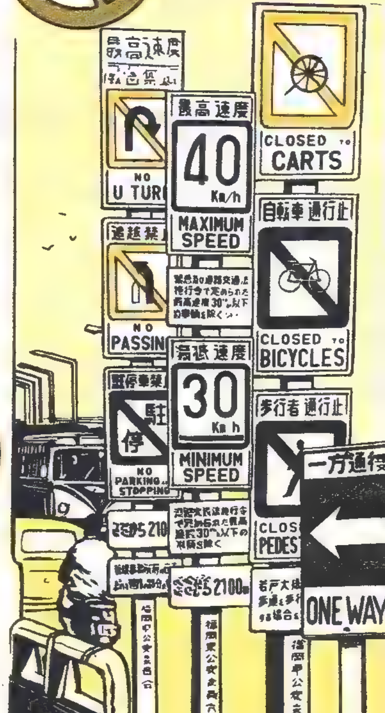
VERBODEN VOOR NAALDHAKKEN. DIT BORD STAAT VOOR HET ZIEKENHUIS IN LIESTAL (ZWITSERLAND).

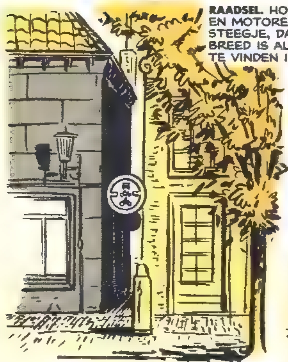

FOTOGRAFEREN VERBODEN. DERGELIJKE BORDEN ZIJN TE VINDEN IN JOEGOSLAVIË, IN DE BUURT VAN MILITAIRE OBJECTEN.

ZONDER WOORDEN. IN PATHAAN IN AFGHANISTAN STAAT DIT BORD BIJ DE INGANG VAN DE KAIBERPAS. ZOUDEN DE KAMELEN HET SNAPPEN?

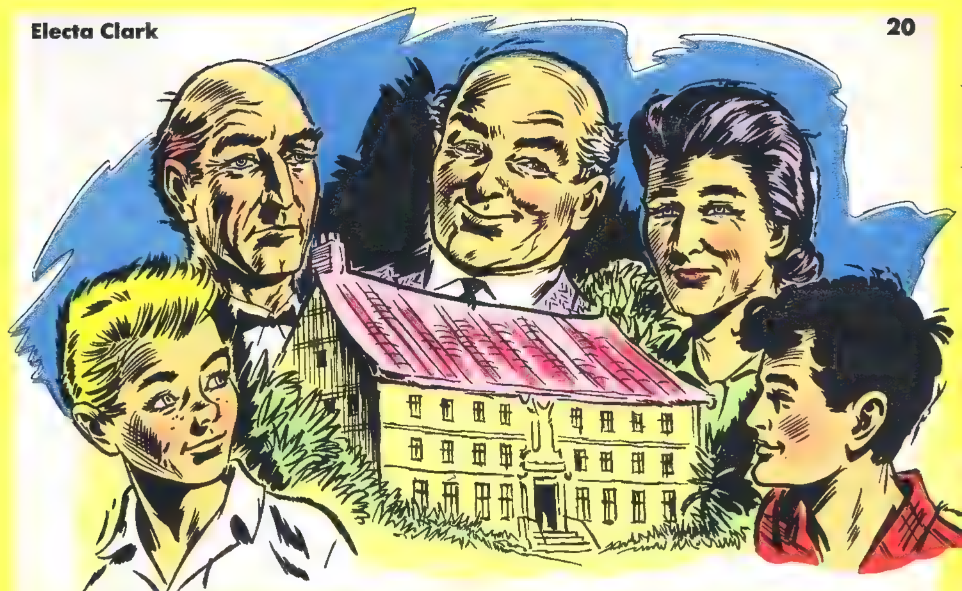

RAADSEL. HOE KOMEN AUTO'S EN MOTOREN DOOR DIT STEEGJE, DAT BIJNA EVEN BREED IS ALS HET BORD? TE VINDEN IN SPAARNDAM.

VOETBALLEN VERBODEN. DIT BORD STAAT IN OOSTENRIJK IN VELE PARKEN OP DE GRASVELDEN.

VERBODEN DE ZEE IN TE RIJDEN. WIE DAT (IN OOSTVOORNE) TOCH WIL DOEN, GAAT MAAR PER FIETS.

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom, meneer Bouncer. In de tuin van oom Bounce vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom. Oom Bounce vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is bijvoorbeeld verdwenen. Later vindt Casey de kist terug. Hij maakt kennis met Ben, een jongen van zijn leeftijd. Deze vertelt, dat een zekere White geprobeerd heeft de vrachtauto van zijn vader te huren om een kist af te halen bij de villa van Caseys oom. Casey gaat naar het goederenstation waar de butler een kist afhaalt. Op de terugweg wordt hun auto beschoten door een stel bandieten. Thuis wordt de kist, die uit India afkomstig is, uitgepakt. Er komt onder andere een fraai bewerkt doosje uit. Ben opent de doos. Er ligt een dolk in en een kostbare speld. Ze brengen de voorwerpen naar de Indiase prins, die naast hen woont. 's Nachts komt een zekere Philemon Taylor de doos opeisen.*

Tegen Casey, Ben en oom Bounce zei prins Bahadur: „Heren, ik smeek u om mijn onceremoniële binnenkomst te vergeven. Van buiten af leek dit een moment te zijn om zonder formaliteiten te handelen."

„Maar... maar... maar..." begon Casey, „hoe komt het dat je op het juiste moment op de juiste plaats bent?"

De prins glimlachte. „Rashid," zei hij alsof dit woord alles verklaarde. Daarna zei hij, toen hij zag dat Casey het nog niet begreep: „Rashids slechte gewoonte. Zijn gewoonte om aan ramen te luisteren. Toen hij merkte dat uw woning door onwelkome binnendringers werd overstroomd, rapporteerde hij deze toestand aan mij en ik ben toen gekomen om aan de feestelijkheden deel te nemen."

HOOFDSTUK XVII

De overwinning van Casey

Bijey Rewal de voogd en de neef van de prins, klom door het raam. Hij droeg gewone kleren, behalve op zijn hoofd, want daar had hij een eenvoudige witte tulband. Zonder twijfel had hij de hele ontwikkeling van het drama gadegeslagen, want de lijnen in zijn gezicht drukten geen verrassing, maar bezorgdheid uit. Hij bekommerde zich het meest om oom Bounce.

„Meneer!" riep hij uit en haastte zich naar zijn gastheer, die tekenen vertoonde dat zijn verstand weer terugkwam. „Bent u ernstig gekwetst? Laat mij u helpen opstaan."

Hoewel hij veel kleiner was, slaagde hij erin meneer Bouncer op te hijsen en toen hielp hij de neergeslagen wereldreiziger. Ze strompelden naar de sofa en oom Bounce ging trillend zitten.

„Ik zal een ijszak voor uw arme hoofd maken," zei Bijey bezorgd. Hij boog zich zenuwachtig over zijn patiënt. „Zodra deze kwestie geregeld is. Al dit gebruik van geweld... tut! tut... tut! Het is onwelvoeglijk dat oudere mensen zoals wij

daaraan onderworpen moeten worden..."

Iedereen die dit tedere tafereel gadesloeg, zou denken dat Bijey een zachtmoedig man was. Het moederlijke type. En iedereen in de kamer keek ernaar, de een met meer belangstelling dan de ander. Halvemaan keek ook.

Deze schurk was helemaal niet een moederlijk type. Hij wist, dat wanneer hij hier maar lang genoeg met zijn handen boven zijn hoofd zou staan, er dan een politieagent zou komen met handboeien en daarna een koude, vierkante cel. Dit vooruitzicht lokte Halvemaan allerminst. Hij besloot om verandering in de huidige toestand te brengen. En die halfzachte man met de witte handdoek op zijn hoofd — die zou als middel moeten dienen om Halvemaan te laten ontsnappen.

Op het moment dat de aandacht van prins Bahadur heel even verslapte, sprong Halvemaan. Hij schoot op Bijey af. Hij greep de tengere man met een gespierde arm om zijn middel. Hij draaide zijn gevangene om, zodat Bijeys lichaam tussen hem en de revolver van de jongen was. Hij gebruikte Bijey als schild.

,,Haal de trekker maar over," riep hij triomfantelijk naar Bahadur. ,,Ga je gang, maar dan raak je je lieve vriend." Tegen Bijey zei hij: ,,Kom mee, naar het raam. En als je probeert iets uit te halen, dan sla ik erop!"

Maar terwijl oom Bounce, Casey en Ben dit incident met enorme schrik gadesloegen, glimlachte de prins even. Hij hield zijn revolver nog steeds op zijn doelwit gericht, in plaats van op de andere twee schurken te mikken die naast elkaar tegen de muur stonden. Bijna onmiddellijk begrepen de anderen waarom hij dat niet deed.

Halvemaan liep achteruit en trok Bijey ruw met zich mee. De vrijheid was maar drie stappen van hem verwijderd: het veelgebruikte raam van de zitkamer. Maar Bijey handelde zo snel, dat het oog het niet kon volgen. Het ene ogenblik kroop hij nog voor Halvemaan als een dodelijk verschrikte gevangene. Het volgende ogenblik vloog Halvemaan door de lucht met zijn hoofd vooruit. Hij dreunde op de vloer en Bijey zat boven op zijn rug met de snelheid van een panter. De Indiër vatte zijn polsen in een ijzeren greep en de bandiet was hulpeloos. Zijn gezicht had een verdwaasde en lege blik. Zijn ogen dwaalden door de kamer.

,,Waar ben ik?" vroeg hij verwonderd. Toen begreep hij de situatie en hij keek over zijn schouder met een van woede vertrokken gezicht naar zijn overwinnaar. Het grijze zijden masker van de schurk was van zijn gezicht gegleden toen hij de salto-mortale door de lucht maakte, zodat nu zijn hele gezicht zichtbaar was. Het bleek een bijzonder onaangenaam gezicht te zijn en het zag er beter uit wanneer twee derde ervan bedekt was.

„Haal de trekker maar over," riep hij triomfantelijk naar Bahadur. „Ga je gang, maar dan raak je je lieve vriend."

„Een van jullie moet de politie gaan waarschuwen," stelde prins Bahadur nu voor.

„Dat kunnen we niet," riep Casey opgewonden. Hij danste van spanning heen en weer. „Onze telefoons. . ."

Maar toen hamerde er iemand op de voordeur. „Doe open!" donderde een stem. „In naam der wet! Waarom wordt hier geschoten? Doe open, vooruit!"

„Crabtree!" riep Casey opgelucht uit. Hij rende naar de voordeur.

„Waarom komt hij niet door het raam naar binnen?" mompelde oom Bounce kwaad. „Dat doet toch iedereen?"

Maar de inspecteur stormde, zodra Casey de voordeur opengedaan had, naar binnen met een agent op zijn hielen.

„Wat gebeurt hier?" vroeg Crabtree opgewonden. „Wie heeft hier geschoten? Wie ligt daar op de vloer? Wat is hier aan de hand? Wie zijn die lui met hun handen omhoog? Wat... wie... waar... waarom. . .?"

„Juwelendieven," legde Casey tevreden uit. „Arresteer ze, inspecteur."

Het volgende moment klonk er een wirwar van stemmen in de zitkamer, iedereen praatte tegen iedereen. De drie schurken protesteerden en verdedigden hun onschuld in warme bewoordingen, terwijl oom Bounce, Casey en Ben verklaarden dat ze wel degelijk schuldig waren. De twee partijen waren het helemaal niet met elkaar eens.

Inspecteur Crabtree bekeek iedereen met gemengde gevoelens en het was niet moeilijk van zijn gezicht te lezen, dat hij in de verleiding kwam om iedereen maar te laten arresteren en dan de werkelijke schuldigen later onder rustiger omstandigheden uit te zoeken. Hij vond vooral de jongen met zijn carnavalspak, die nog bovendien een revolver vasthield, maar heel verdacht en ook die bezorgde gerimpelde man met zijn verbonden hoofd, die boven op die andere vent zat.

Maar voordat hij ongelukkige vergissingen beging zei hij: „Zeg, wie bonst daar zo? Wie roept daar?"

„Baars!" riep Casey. „Ik herken zijn stem. Hij wil dit zeker meevieren."

„Slaat hij op de deur van de bibliotheek?" vroeg oom Bounce verbaasd.

„Denk het wel," zei Ben. „Ik heb de deur op slot gedaan. Ik wist niet zeker aan welke kant hij stond. Dus heb ik hem opgesloten."

Meneer Bouncer leek geschokt. „Ach, die arme kerel!" riep hij uit. „Ga alsjeblieft de deur opendoen, Ben."

Casey lachte verheugd. „Ben, daar heb ik nou helemaal niet aan gedacht om dát te doen!" zei hij met bewondering. „Kom, ik ga met je mee. Ik wil zijn gezicht wel-

„Wat gebeurt hier?" vroeg Crabtree opgewonden. „Wie heeft hier geschoten?"

eens zien als je hem uit zijn gevangenis bevrijdt."

De ongelukkige butler had al die pret niet meegemaakt. Het begin van de inbraak was vrij rustig gegaan en Baars had op zijn divan gelegen en was alleen maar nieuwsgierig geweest. Maar toen het feest zijn hoogtepunt bereikte, besloot hij om mee te doen. Hij was in een rechte stoel gaan zitten en slaagde erin om zich van de divan naar de deur te schuiven. Hij schold op het dikke tapijt dat het schuiven belemmerde, waardoor hij maar heel langzaam bij de deur kwam. Toen klonken de drie schoten: dat was toen Halvemaan tegen het harnas vocht. Toen hij de schoten hoorde haastte Baars zich naar de deur — dat wil zeggen: hij haastte zich met een snelheid van twee kilometer per uur: bons — bons — bons — op zijn stoel. Bij iedere bons deed zijn enkel pijn. Maar hij zette zijn tanden op elkaar en verbeet de pijn. En juist toen zijn rechterhand bij de deur kon, hoorde hij dat de sleutel aan de buitenkant van de deur werd omgedraaid. Hij wierp zich op de deur en begon wild aan de knop te rammelen. Dat had geen zin. Hij was opgesloten.

...en droegen de butler op zijn stoel naar binnen alsof hij een verjaardagstaart op een schaal was.

Toen drukte hij zijn oor tegen de deur en hoorde het geluid van stemmen. Tenslotte kon hij zijn gevangenschap niet langer verdragen. Hij begon te roepen en op de deur te bonzen. Hij riep en bonsde een hele tijd, voordat iemand hem bleek te horen. Maar toen eindelijk hoorde hij de opgewonden stemmen van de jongens dichterbij komen. De sleutel werd omgedraaid en Baars viel bijna de bibliotheek uit.

„Wat gebeurt hier?" vroeg hij zoals ook inspecteur Crabtree gedaan had. „Wie heeft er geschoten?"

Toen kreunde hij van pijn, want hij had zijn enkel bewogen. Hij zonk terug in zijn stoel die hij als hobbelpaard gebruikt had. Na het zien van het spoor op het tapijt begrepen de jongens hoe Baars erin geslaagd was bij de deur te komen.

„Laten we hem dragen," stelde Casey voor. „Jij neemt die kant van de stoel en ik deze kant."

Baars was gelukkig niet erg zwaar. Ben en Casey waren in staat om de stoel op te tillen en ze strompelden ermee weg, terwijl hun lading zich met beide handen aan de zitting vasthield. Een paar minuten later verschenen de jongens triomfantelijk in de zitkamer en droegen de butler op zijn stoel naar binnen alsof hij een verjaardagstaart op een schaal was.

„Wie is dat nou weer?" wilde Crabtree weten en staarde naar de verbonden voet van Baars en toen naar zijn gezicht. „O, dat is de butler. Ik kan geen namen onthouden, maar een blauw oog zal ik niet gemakkelijk vergeten."

Terwijl de jongens de draagstoel neerzetten, greep Baars onverwachts in een van de zakken van zijn pyjama. Uit die zak haalde hij een leren etui, sloeg het open en gaf het aan de inspecteur.

Crabtree pakte het aan en bestudeerde het alsof het een moeilijke wiskundige opgave was en toen keek hij naar Baars met een blik van respect op zijn platte gezicht.

„O, bent u dat!" riep hij uit. „Maar waarom bent u dan butler? U bent niet werkelijk butler, u bent. . ."

„Vertel me wat er gebeurd is," stelde Baars voor, in plaats van de vragen te beantwoorden. Hij nam zijn platte leren etui weer aan en stak het in zijn zak. Caseys ogen puilden bijna uit zijn hoofd van nieuwsgierigheid.

Toen Baars alles verteld was, begreep hij de toestand snel. Maar hij was het meest verrast over de elegant uitgedoste jonge prins, de jioe-jitsoekunstenaar die op Halvemaan zat en de Indiase bediende.

„De gestolen juwelen?" vroeg Baars aan Crabtree. „Waar zijn die?"

„Juwelen? Hoe weet ik dat nou!" zei de inspecteur met een klagende stem. „Niemand heeft mij juwelen laten zien. Ze praten alleen maar, praten, praten en nog eens praten, en dat stel daar. . . die drie lui die er uit zien als wurgers, die. . ."

„Burgers?" mompelde prins Bahadur. „Zien wij er uit als burgers?"

Maar niemand had tijd om hem te vertellen dat hij de woorden verkeerd had verstaan.

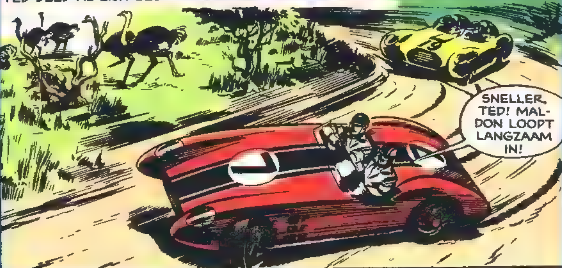
Casey huppelde naar het harnas, dat nu overeind stond. „Hier zitten de juwelen in," zei hij. „Toen iedereen met iedereen vocht, heb ik de stenen gauw in de watten gestopt en ze in de keel van Godfried van Bouillon gedaan."

Casey deed het vizier van het middeleeuwse hoofddeksel omhoog en reikte er met zijn hand in. „Niet bijten," mompelde hij. Toen zei hij: „Hè, wat vervelend. Alles is naar beneden gezakt. Ik kan er niet bij."

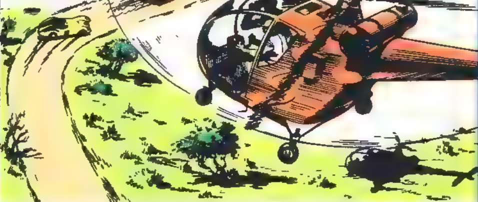
WORDT VERVOLGD

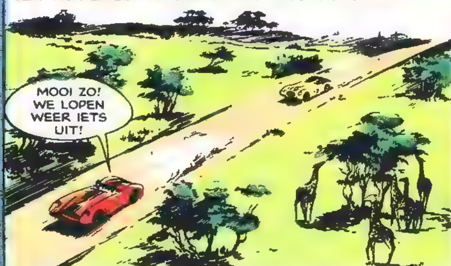
Ted en Tom en de monsterrace

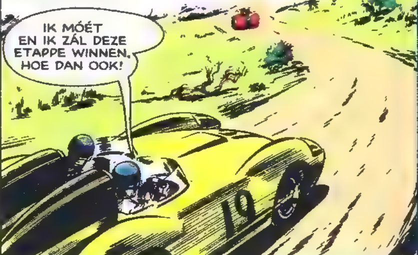
TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE. EEN ZEKERE MENEER EXE WILDE HEN MET ALLE GEWELD UITSCHAKELEN EN HAD DAARTOE DE RENNER BURT MALDON OMGEKOCHT. OP HET EIND VAN DE DERDE ETAPPE ZAT MALDON HEN VLAK OP DE HIELEN..

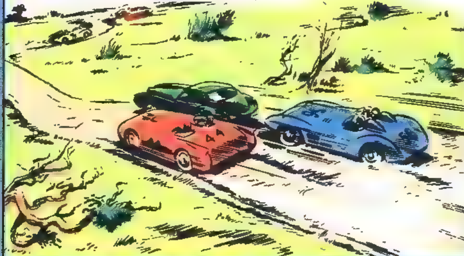

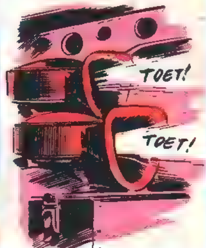

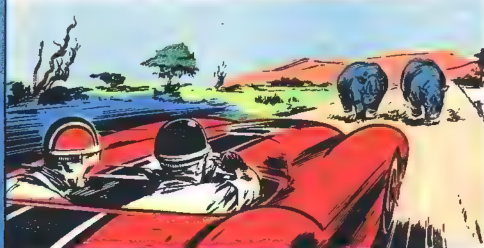

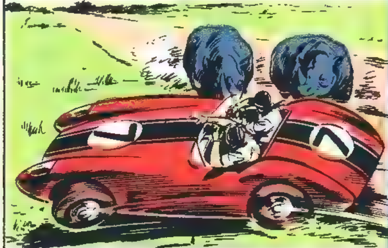

OPEENS SCHREEUWDE TOM EEN WAARSCHUWING...
PAS OP VOOR DIE NEUSHOORNS DAARGINDS!

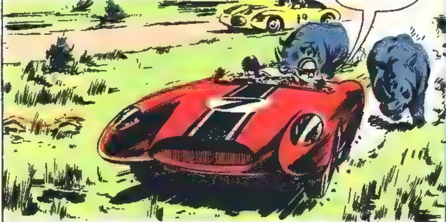

WE KUNNEN ONS GEEN ONGELUK VER-OORLOVEN. IK ZAL ZE EVEN WAARSCHUWEN!

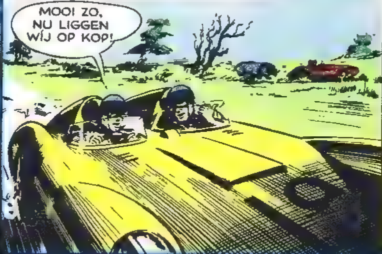

TED DRUKTE OP DE CLAXON...
TOET!
TOET!

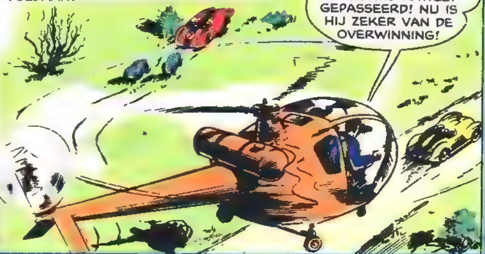

MAAR IN PLAATS VAN OPZIJ TE GAAN KWAMEN DE DIEREN OP DE WAGEN AF...

TED ZAG HET GEVAAR EN GOOIDE ZIJN STUUR OM...

DE METEOOR SCHOOT VAN DE WEG AF, VLAK LANGS DE WOEDENDE NEUSHOORNS.

MAAR DAARMEE WAS HET GEVAAR NIET GEWEKEN. DE DIEREN ZETTEN ONMIDDELLIJK DE ACHTERVOLGING IN.
ZE KOMEN ONS ACHTERNA! SNELLER, TED!

BURT MALDON HAD GEZIEN WAT ER WAS GEBEURD...
MOOI ZO, NU LIGGEN WIJ OP KOP!

IN DE HELIKOPTER ZEI MENEER EXE VOLDAAN:
GELUKKIG, MALDON IS RAWLEY GEPASSEERD! NU IS HIJ ZEKER VAN DE OVERWINNING!

Map en Mopple

Het komt in de bus

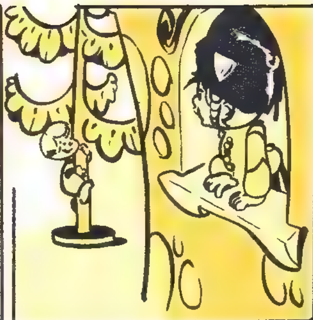
Vervolg van blz. 10

fotografie. • *Frits Nijhuis, Monnikstraat 4, Oldenzaal,* zoekt een correspondentievriendin, liefst in Nederland of Duitsland. Hobby's: moderne muziek en sport. • *Hennie de Ruiter, Korenbloemstraat 7, Alblasserdam,* wil corresponderen met een meisje van dertien of veertien jaar, liefst in Geldermalsen. Hobby's: foto's van filmsterren, muziek en wielrennen. • *Liliane Nuyts (15), Poelberg 40, Schoonderbuken, Scherpenheuvel, België,* wil corresponderen met een jongen van vijftien of zestien jaar. Hobby's: moderne muziek en film. • *Dinie Janssen (15), Karstraat 8, Huissen* en *Ria Janssen (14), Karstraat 8, Huissen,* willen corresponderen met een jongen en een meisje van hun leeftijd, liefst in Nederland. • *Ria Cuypers (14), Molenstraat 101, Geleen,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Joke Sluiter (12), Nijhoffstraat 153, Arnhem,* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Janke Jansma (13), Flietsteech 6, Eernewoude (Fr.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Noord-Brabant, Zeeland of Limburg. • *Renie Oosterlee (15), Prins Hendrikstraat 77, Loosduinen* en *Hilly Weststeyn (15), Prins Hendrikstraat 75, Loosduinen,* willen corresponderen met twee jongens (liefst vrienden) van hun leeftijd. • *Beril van Zunderd (16), De la Genestestraat 8, Grave,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Nicole v. d. Wetering (16), De la Genestestraat 20, Grave,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Wil Rijkse (16), Verl. Hoogravenseweg 136, Utrecht,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: honden, sport. • *Riny (16)* en *Truus (15) Fabus, Planeetstraat 10, Geleen,* willen corresponderen met een r.k. jongen van hun leeftijd. • *Guus Boendermaker (15), Bestevaerstraat 38 II, Amsterdam,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd in Nederland, België, Suriname, Curaçao of Antillen. Hobby's: postzegels en sport. • *Nelleke (12)* en *Biancha (18) Verdwaald, Anna Paulownastraat 22, Zaandam,* willen ieder corresponderen met meisjes en jongens van hun leeftijd. • *Syta Muller (13), Dr. Berlagestraat 75, Utrecht* en *Willy Verver (13), A. v. Zwietenstraat 34, Utrecht,* willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd in Nederland, Duitsland en/of België. • *Joke van Halteren (15), Pastoor Omenlaan 21, Prinsenbeek (N.Br.)* en *Ria van Dijk (15), Groenstraat 21, Prinsenbeek (N.Br.),* willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd in Nederland. • *Rick Kraan (13), Blauwkapelseweg 43, Utrecht,* wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Emmy van Es, Dokter van Noortstraat 50, Stompwijk (Z.-H.),* wil corresponderen met een r.k. meisje, niet ouder dan dertien jaar. • *Hans Geroeds (15), Schoolstraat 27, Tegelen,* wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Ook wil hij lucifersmerken ruilen. • *Mannie Keuter (18), Schutwijk 84, Klazienaveen,* wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. Hobby's: wandelen en suikerzakjes. • *Thea Aerts (15), Boomstraat 63, Tilburg,* wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Riet v. d. Coolwijk (15), Kapelstraat 21, Megen (N.-Br.),* wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in de omgeving van Den Bosch of Nijmegen. • *Ans Pels (15), Vicarystraat 41, Culemborg,* wil corresponderen met een jongen van zestien jaar. Hobby's: zwemmen, schaatsen, teenagermuziek (Cliff).

SPELEND SPEELGOED

Toen Tim, het broertje van Tommie, op een morgen wakker werd, had hij zin om een beetje te springen in zijn bed. Hij bedacht zich niet en begon meteen. Bonk, bonk, ging het.

Maar Tommie zag het en zei: „Ga buiten maar springen, daar heb je de ruimte!" Dat deed Tim. Toen hij moe werd, klom hij in een boom. „Hee, kom eruit!" riep Tommie.

Maar Tim had helemaal geen zin om naar beneden te komen. Tommie liep vlug naar buiten en vroeg aan Bennie Ballon, die juist voorbijkwam, of hij hem eventjes wilde helpen.

Tommie en Bennie gingen onder de boom staan en Tommie beval Tim naar beneden te springen. Tim sprong, maar in plaats van in hun armen belandde hij precies op Bennies hoofd.

Door de schok liep Bennie half leeg. „Nu ben je net zo groot als ik," lachte Tim. Maar gelukkig kon Bennie zichzelf weer opblazen en dat deed hij dus maar gauw.

Daarna vroeg Tommie aan Kaatje Kangoeroe of ze een tijdje met Tim wilde rondspringen en dat wilde ze wel. Zuchtend zei Tommie: „Zo, Tim is weer een poosje zoet!"

OP EEN DAG VOER EEN WANKELE SAMPAN OVER EEN RIVIER IN INDOCHINA. AAN BOORD WAREN TED, KEN EN ARCHIE, DIE VAN EEN AMERIKAANSE TELEVISIE-MAATSCHAPPIJ DE OPDRACHT GEKREGEN HADDEN EEN FILM TE MAKEN OVER DIT LAND EN ZIJN BEWONERS.

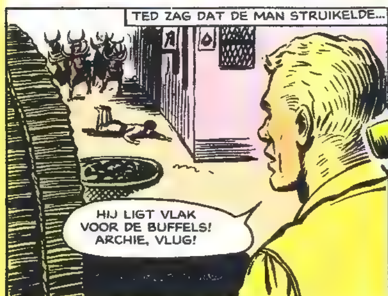
De man van staal

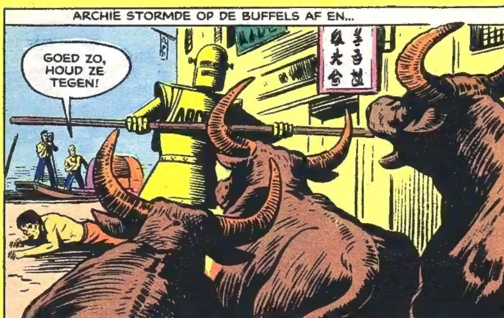

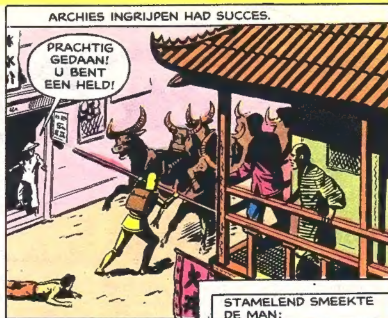

ARCHIE STORMDE OP DE BUFFELS AF EN...
GOED ZO, HOUD ZE TEGEN!

ARCHIES INGRIJPEN HAD SUCCES.
PRACHTIG GEDAAN! U BENT EEN HELD!

EVEN LATER...
DAT WAS SPANNEND, HÈ?
ARCHIE BRENGT DE KOELIE HIERHEEN!

DE MAN WERD VOORZICHTIG IN DE SAMPAN NEERGELEGD. HIJ WAS BEWUSTELOOS.
VOLGENS MIJ IS HIJ VOOR IETS OF IEMAND OP DE VLUCHT. HIJ ZIET ER OPGEJAAGD UIT!
KIJK, HIJ KOMT BIJ!

STAMELEND SMEEKTE DE MAN:
RED ME! RED ME VAN DE REUZENKREEFT, DIE VUUR SPUWT! IK BEN LI-TU! RED ME!

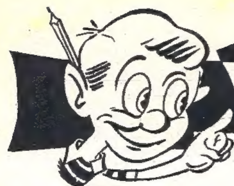

LI-TU ZONK ACHTEROVER.
SNAP JIJ ER IETS VAN? EEN REUZENKREEFT DIE VUUR SPUWT? HET LIJKT WEL EEN VERHAAL UIT EEN SPROOKJE!

TOEN DE MAAN OPKWAM GINGEN DE VRIENDEN AAN LAND. ARCHIE MAAKTE EEN MAALTIJD KLAAR.
ZODRA LI-TU OP KRACHTEN GEKOMEN IS, MOET HIJ ONS DE WEG WIJZEN NAAR DIE REUZENKREEFT!
ALS ER TENMINSTE ZO IETS BESTAAT!

DAARNA GINGEN DE VRIENDEN SLAPEN.
WE HEBBEN WEL WAT RUST VERDIEND!
JA, IK BEN DOODMOE!

TEGEN DE MORGEN SLOOP EEN ONBEKENDE MAN NADERBIJ...
DIT IS DE BOOT WAAROP LI-TU ZICH BEVINDT!

EVEN LATER KAPTE HIJ MET ZIJN MES DE KABEL WAARMEE DE BOOT GEMEERD WAS...
ALS DE SAMPAN OP DRIFT IS, KUNNEN DE DIENAREN VAN DE REUZENKREEFT DEZE LUI LATEN VERDWIJNEN!

WIE PUZZELT ER MEE?

Hoeveel weet je er?

Hieronder staan de namen van tien beroemde personen, van wie sommigen voor en anderen na 1800 leefden. Je kunt ernaast invullen hoe je denkt dat het antwoord moet zijn. Als je er zes goed hebt, is dat natuurlijk al voldoende.

	Voor 1800	Na 1800
1 Abraham Lincoln	..	..
2 Jacoba van Beieren	..	..
3 Enrico Caruso	..	..
4 Karl May	..	..
5 Marco Polo	..	..
6 Michelangelo	..	..
7 Roald Amundsen	..	..
8 Maarten Luther	..	..
9 Willem Barendsz	..	..
10 Paul Kruger	..	..

Kop-en-staartpuzzel

1 TWEE
2 VLAM
3 ADAM
4 ZEGE
5 SLEE

Als je van deze woorden de kop afhakt (dus de eerste letter) en er een staart van één letter achter plakt, dan krijg je nieuwe woorden volgens onderstaande omschrijvingen. De nieuwe achterste letters moeten dan de naam van een klein en scherp gebruiksvoorwerp vormen.

1 Ouderloos kind
2 Verlichting
3 Keurige vrouw
4 Stekelig dier
5 Verdriet

Verborgen vogels

In elk van de volgende zinnen is de naam van een vogel verborgen.

1 Het is vaak nodig, dat een wedstrijdzwemmer elke dag oefent.
2 De spar en de den zijn naaldbomen.
3 De Nederlandse wiskundige Simon Stevin kwam in 1620 te overlijden.

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Zoekpuzzel

Horizontaal: roek - kauw - mus - mees - valk - kip - gans - ara - gier - kraai - duif - meeuw.

Verticaal: vink - uil - grutto - havik - merel - pauw - sijs - eend - ekster - raaf - arend - snip.

Op elke rij is dus een vogelnaam te vinden.

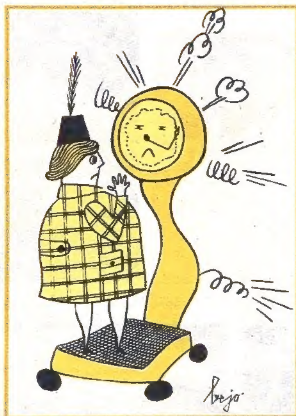
Kamraadsel van Bart Kölling, Rijswijk

1 Spit
2 IJzel
3 Kant
4 Accu
5 Tram

Op de bovenste rij van links naar rechts lees je het woord SPIJSKAART.

Groeiend woord

T - TO - TOE - TOET - TOETS

Ziekenlijstje

Jan Smit, Ottenweg 14, Oldebroek, zou graag wat post ontvangen. Hij is dertien jaar.

Frans Kruidenier, Sint-Jozef Hospitium, Hoek van Holland, ligt al een jaar op bed. Hij is een liefhebber van kaarten van paarden, honden en oude auto's en van foto's van Elvis.

Andries Hillenga, Kinderziekenhuis Cornelia-Stichting, Kamer 2, Beetsterzwaag, zou graag wat ansichtkaarten ontvangen.

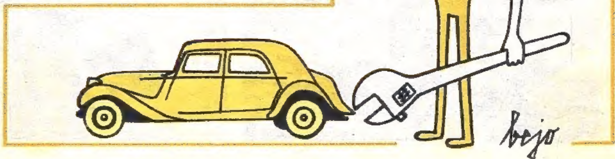
Clema van Beurden, Sint-Maartenskliniek, Hengstdal, Nijmegen, ligt al een half jaar. Wie stuurt haar eens een kaart of een briefje?

Anneke Noy (16), Zandstraat 88, Gennep (L.), die niet kan lopen en daarom in een invalidenwagentje rijdt, zou erg blij zijn met wat post. Ze houdt heel veel van foto's van filmsterren en ansichtkaarten met foto's van baby's.

Aan het verzoekje van *R. Laan in Venhuizen* kunnen we onmogelijk voldoen zolang we niet de juiste adressen van aanvraagster en betrokkene kennen. Wil je ze nog even opgeven?

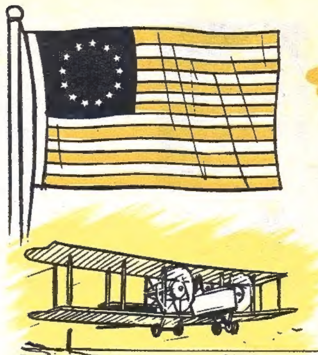
Raadsels

1 Vis + wit beddegoed = kleur
2 Vis + vis + niet dichtbij = vogel

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

14 JUNI 1777 WERD DE AMERIKAANSE VLAG DOOR HET CONGRES VASTGESTELD. OP DIE DAG WERD BEPAALD, DAT DE (TOEN NOG) DERTIEN VERENIGDE STATEN GESYMBOLISEERD ZOUDEN WORDEN DOOR DERTIEN STREPEN EN DERTIEN STERREN. DEZE DERTIEN STATEN ZIJN NU UITGEGROEID TOT DE VIJFTIG VERENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA.

14 JUNI 1940
WERD PARIJS DOOR DE DUITSERS BEZET.

15 JUNI 1919 STARTTEN DE ENGELSE VLIEGERS J. ALCOCK EN A. W. BROWN MET EEN VICKERS-VIMY-VLIEGTUIG VANAF ST. JOHNS IN NEW-FOUNDLAND EN LANDDEN RUIM ZESTIEN UUR LATER NA EEN VLUCHT VAN DRIEDUIZEND KILOMETER BIJ CLIFDEN IN IERLAND.
ZE WAREN DE EERSTEN DIE PER VLIEGTUIG RECHTSTREEKS DE ATLANTISCHE OCEAAN OVERSTAKEN EN WONNEN DAARMEE EEN PRIJS VAN HONDERDDUIZEND GULDEN.

15 JUNI 1785 STEGEN DE FRANSEN DE ROZIER EN ROMAINE OP MET EEN NIEUW TYPE BALLON, DIE UIT TWEE GEDEELTEN BESTOND. HET ENE DEEL WAS GEVULD MET HET GEVAARLIJKE WATERSTOFGAS, HET ANDERE MET HETE LUCHT, OP PEIL GEHOUDEN DOOR EEN VUURTJE. HELAAS DEED EEN VONK HET OMHULSEL VAN DE BALLON ONTBRANDEN, WAARDOOR HET WATERSTOFGAS ONTPLOFTE. DE TWEE MANNEN WERDEN GEDOOD. DE ROZIER WAS DE EERSTE MENS DIE MET EEN BALLON OPSTEEG (1783) EN OOK DE EERSTE DIE BIJ EEN LUCHTVAARTONGELUK OM HET LEVEN KWAM.

16 JUNI IS HET VADERDAG. VERGEET NIET VADER OP DIE DAG EENS TE VERRASSEN.

16 JUNI 455 WERD DE STAD ROME DOOR HET GERMAANSE VOLK DE VANDALEN GEPLUNDERD EN VERNIELD. ONS WOORD VANDALISME (OPZETTELIJKE VERNIELING) HERINNERT NOG AAN DIE GEBEURTENIS.

17 JUNI 1953 KWAM DE BEVOLKING VAN OOST-DUITSLAND IN OPSTAND TEGEN DE ONDERDRUKKING DOOR DE COMMUNISTISCHE REGERING.
DE OPSTAND WERD DOOR RUSSISCHE TROEPEN NEERGESLAGEN. ENKELE HONDERDEN OOST-DUITSERS VONDEN DE DOOD, VELE ANDEREN WERDEN VEROORDEELD TOT LANGE GEVANGENISSTRAFFEN.

MONUMENT IN BERLIJN OPGERICHT TER HERDENKING JUNI-OPSTAND

18 JUNI 1815 WERD NAPOLEON MET ZIJN LEGERS BIJ WATERLOO VERSLAGEN DOOR ENGELSE, PRUISISCHE EN HOLLANDSE TROEPEN.
DIT BETEKENDE HET EINDE VAN NAPOLEONS HEERSCHAPPIJ. HIJ GAF ZICH OVER EN STIERF LATER IN BALLINGSCHAP.

19 JUNI 1667 ZEILDE EEN GROTE NEDERLANDSE VLOOT ONDER BEVEL VAN ADMIRAAL DE RUYTER DE THEEMS OP. BIJ CHATHAM WERD EEN KETTING, DIE DWARS OVER DE RIVIER WAS GESPANNEN OM LONDEN TEGEN AANVALLEN TE BESCHERMEN, DOOR EEN VAN DE SCHEPEN STUKGEVAREN. DE ENGELSE VLOOT EN DE FORTEN OP DE THEEMS-OEVERS WERDEN VERNIETIGD. DE TOCHT VEROORZAAKTE GROTE PANIEK IN LONDEN EN IN HEEL ENGELAND. OP 31 JULI VAN DAT JAAR KON DE NEDERLANDSE REPUBLIEK VREDE SLUITEN MET ENGELAND.

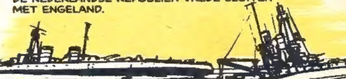

16 JUNI 1949 WERD DE BEKENDE NEDERLANDSE ATLETE FANNY BLANKERS-KOEN DOOR KONINGIN JULIANA BENOEMD TOT RIDDER IN DE ORDE VAN ORANJE-NASSAU. AANLEIDING HIERTOE WAREN HAAR GROTE VERDIENSTEN VOOR DE SPORT EN HAAR PRESTATIES BIJ DE OLYMPISCHE SPELEN IN 1948 IN LONDEN, WAAR ZIJ VIER GOUDEN MEDAILLES VEROVERDE.

18 JUNI 1926 VERONGELUKTE DE BEKENDE POOLONDERZOEKER ROALD AMUNDSEN BIJ SPITSBERGEN, TERWIJL HIJ PER VLIEGTUIG DE ITALIAANSE POOLONDERZOEKER NOBILE HULP WILDE BIEDEN. NOBILE, DIE MET ZIJN LUCHTSCHIP *ITALIA* OP DE TERUGWEG WAS VAN DE NOORDPOOL, WERD VERMIST.

20 JUNI 1919 WERD IN DE ENGELSE OORLOGSHAVEN SCAPA FLOW DE ZICH DAAR BEVINDENDE DUITSE VLOOT DOOR DE EIGEN BEMANNING TOT ZINKEN GEBRACHT. DIT GEBEURDE OP HET EIND VAN DE EERSTE WERELDOORLOG.

BULTERS

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.